

„Iată Omul!”

Isus Hristos pe drumul spre Golgota

„Iată Omul!” (Matei 27.26-30; Marcu 15.15-19; Ioan 19.1-6)

În timp ce cătușele se desprind de pe mâinile ucigașului și răzvrătitului, Acela, pe care judecătorul suprem al țării tocmai în acțiunea solemnă L-a numit „nevinovat”, este dat în mâinile brutale ale ajutorilor de călăi, pentru ca ei să-L trateze în modul brutal obișnuit.

„Atunci Pilat a luat pe Isus și L-a biciuit” (Ioan 19.1). Pana evangheliștilor călăuzită de Duhul Sfânt năzuiește să relateze mai mult despre procedura inumană și dezonorantă, decât despre fapta în sine. „Plugarii au arat pe spinarea Mea, au tras brazde lungi pe ea” (Psalm 129.3)²². Faptul că Domnul, atunci când vestește patimile Sale, Se referă categoric la biciuire (Luca 18.33), este o dovadă în plus pentru noi (dacă într-adevăr avem nevoie de una), că în acest caz este vorba de o pedeapsă deosebită, de înjosire și în același timp de suferințe suplimentare.

Însă aceasta nu era de ajuns. După ce Domnul a fost tratat afară pe locul de judecată de poporul Său în modul cel mai umilitor, înăuntru în curte Îl aștepta o nouă batjocură și maltratare din partea soldaților păgâni (Marcu 15.16). „Atunci ostașii guvernatorului au dus pe Isus în pretoriu și au adunat toată cohorta în jurul Lui” (Matei 27.27). – De ce este omul în stare! El se află într-o luptă permanentă unul împotriva altuia, și deseori pare că cel mai plăcut pentru el este să pricinuiască durere celuilalt, ca și cum totdeauna ar urmări numai să obțină satisfacție și amuzament pe seama altora. „Lucrările lor sunt lucrări ale nelegiurii”, spune Scriptura, „și în mâinile lor sunt fapte de violență. Picioarele lor aleargă spre rău și se grăbesc să verse sânge nevinovat; ... și-au făcut căile sucite: oricine umblă pe ele nu cunoaște pacea.” (Isaia 59.6 și versetele următoare).

Și Fiul lui Dumnezeu a avut parte de aceasta, atunci când El „a mers pe cărarea oamenilor”; căci ei nu au știut să facă nici o diferențiere între El și cei de seama lor, asupra cărora erau obișnuiți în astfel de momente să se năpustească cu îndrăzneală și fără milă. „L-au dezbrăcat de hainele Lui” (așa cum au făcut și mai înainte) „și L-au îmbrăcat cu o haină stacojie” (Matei 27.28,29), și la haina împărătească se adaugă cununa din spini și trestia ca sceptru. După aceea în chip fățarnic și-au plecat genunchii și spre batjocură L-au onorat cu cuvintele: „Plecăciune, Împăratul iudeilor! Și-I dădeau palme” (Ioan 19.3). Maltratările barbare din timpul nopții sunt repetate; soldații păgâni nu sunt cu nimic mai prejos de marii preoți și slujitorii lor, fără, după câte se pare, să fie conștienți cât de josnică și de lașă este fapta lor față de Unul, care nu numai era lipsit de apărare, ci de bună voie a renunțat la orice împotrivire.

Căci: Nu Și-a ridicat El mâna să Se apere? Nu a rostit El nici un cuvânt de putere? Nu era acum momentul să cheme „mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri” împotriva „întregii oștiri”? El, Cel care la începutul drumului Lui a dat dovada că un cuvânt scurt, rostit de gura Lui, a fost suficient să arunce la pământ supraputerea dușmanilor Săi, a renunțat la toate acestea. „El a suportat”, așa cum a spus cineva, „mai bine toate fără alinare, decât să

²² La capătul curelelor de biciuire se aflau bucăți de plumb sau chiar cârlige (ca cele de undiță) puternice. Deseori urmarea biciuirii era leșinarea și moartea. – Ni se spune, că biciuirea, în legătură cu răstignirea, se aplica numai în cazul crimelor deosebit de grave.

„Iată Omul!”

greșească în ascultare față de Tatăl Său”. „S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte” (Filipeni 2.8). Răbdarea Lui și-a făcut „desăvârșit lucrarea” (Iacov 1.8); și așa cum El a fost „Căpetenia credinței”, tot așa El a devenit și „Desăvârșitorul credinței”, care „pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea” (Evrei 12.2). Nimic altceva mai puțin decât lemnul blestemat era ținta; dar deja pe drumul într-acolo Domnul a mers de la o umilință la alta, indiferent dacă ne gândim la suferințele corporale sau la cele sufletești.

Știm pentru cine a făcut aceasta, și simțim adânc incapacitatea noastră de a ne așeza în toate acestea, așa cum a simțit El.

Chiar și sufletul deținătorului puterii păgân era convins de nevinovăția Deținutului său, dar el este, așa cum am văzut, fără putere, ca să acționeze conform acestei cunoașteri. El nu se putea reține de la o impresie adâncă, atunci când a privit pe Domnul stând neclintit în durerea Sa corporală și totuși plin de demnitate în înjosirea care I Se făcea. El a văzut totul, el a permis să se facă toate acestea; însă acum se întoarce și iese iarăși din casă.

Nu i s-a arătat lui aici din nou o posibilitate de ieșire din impas, nu se va mulțimi acum poporul cu cele petrecute? – „Și Pilat a ieșit iarăși afară și le-a zis: „Iată, vi-L aduc afară, ca să știți că nu găsec nici o vină în El.’ Isus a ieșit deci afară, purtând cununa de spini și haina de purpură.” (Ioan 19.4,5).

„Vi-L aduc afară ...” – „Isus a ieșit deci afară ...” – Observăm noi cât de solemnă este vorbirea Cuvântului inspirat? – Ar fi suportat de bună voie vreunul din noi aceasta? Nu ne-ar fi prăbușit mai degrabă la podea amărăciunea pedepsei tocmai îndurată? Nu ne-am fi opus noi cu tot restul de putere pe cale de dispariție, ca să apărem înaintea ochilor mulțimii într-o așa stare de batjocură? Dar Domnul nu a făcut așa. El „a ieșit afară, purtând cununa de spini și haina de purpură”. Și așa Îl prezintă Pilat poporului, strigând: „Iată Omul!” (Ioan 19.5).

Am ajuns la una din scenele cele mai impresionante ale istoriei suferințelor Domnului nostru: „Iată Omul!” Era un Om, care sta acolo, dar nu era unul ca tine și ca mine.

Râuri de sânge au udat pământul, din momentul când păcatul l-a adus sub blestem, însă „modelele și umbrele” nu au înlăturat acest blestem, nu au putut schimba câtuși de puțin starea omului căzut de la Dumnezeu și nu au putut „îndepărta” nici măcar un singur păcat. „Căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să ridice păcatele” (Evrei 10.1-4), și cel sincer simțea aceasta: jertfele îi aminteau mereu ce a făcut și ceea ce el era înaintea lui Dumnezeu. Nici un drum nu l-a dus în paradisul păzit de „sabia învăpăiată care se îndrepta în toate direcțiile” (Geneza 3.24) și apoi dispărut de pe pământ, nici o punte nu era peste prăpastia adâncă dintre Dumnezeu și om, nu era nici o posibilitate să reînnoade legătura pierdută. Cu alte cuvinte: starea omului era lipsită de speranță, ajutorul putea veni numai din afară.

În acest context găsim cuvântul: „Iată-Mă, (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeu” (Evrei 10.7), aceasta înseamnă, să facă lucrarea răscumpărării veșnice, desăvârșite. În felul acesta a devenit „asemenea fraților Săi în toate” și a fost părtași „sângelui și cărnii” (Evrei 2.10 și versetele următoare); „S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de

„Iată Omul!”

rob, făcându-Se asemenea oamenilor” (Filipeni 2.7), da, „într-o fire asemănătoare omului păcătos” (Romani 8.3)!

*O, cin' destul Ți-a mulțumit
Că-aici jos din mărire,
Cu chip de rob Tu ai venit,
Dezvăluind iubire?*

Dar a mai fost și o a doua smerire, în care El a coborât, după ce El a venit pe pământul acesta: mă refer la smerirea Sa până în moarte.

Căci ce primire I-a fost pregătită între aceia pentru a căror salvare El venise? Știm, căci L-am însoțit pe drumul Său la fiecare pas până aici, când L-am văzut înaintea noastră ca Acela care Și-a vărsat înlăuntrul Său înaintea lui Dumnezeu cu cuvinte emoționante: „Tu știi ce jignire, ce rușine și ce batjocură Mi se fac; toți vrăjmașii Mei sunt înaintea Ta. Disprețul mi-a frânt inima și sunt copleșit de apăsare.” (Psalm 69.19,20).

„Iată Omul!” – Despre acest Om s-a spus cu privire la popoarele pământului: „Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier și le vei sfărâma în bucăți ca pe vasele unui olar” (Psalm 2.9). Dar ce ținea El aici în mână? O trestie clătînând – nici măcar potrivită pentru a te rezema în ea -, ca să-L lovească în cap cu ea. (Ezechiel 29.6,7).

Când la sfârșitul necazului cel mare El va veni a doua oară pe pământul acesta, El Se va „îmbrăca cu măreție” și „încinge cu putere” (Psalm 93.1), cu „strălucire și măreție”, și pe haina Lui va purta scris un Nume: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (Apocalipsa 19.16). Dar care era acum haina Lui? Mantaua murdară a unui soldat prezenta spre batjocură purpura, slava reală a Împăratului lui Israel a rămas ascunsă sub suferințele nespuse de mari.²³ Când lumea Îl va vedea din nou, atunci pe capul Lui vor fi „multe diademe” (Apocalipsa 19.12), da, „o coroană de aur curat” (Psalm 21.3). Aici însă coroana era, așa cum știm, din materialul care este dovada vizibilă a blestemului venit peste pământ (Geneza 3.17,18), și ni se amintește de cuvântul: „făcându-Se blestem pentru noi” (Galateni 3.13). – Cândva va ieși din gura Lui „o sabie ascuțită cu două tășuri” (Apocalipsa 19.15), însă aici El a rămas mut; cândva fața Lui va fi „ca soarele când strălucește în puterea lui” (Apocalipsa 1.16), aici fața Lui trebuia să trezească în fiecare, în care nu erau moarte toate simțămintele, rușine și groază: „atât de desfigurată Îi era fața și atât de mult se deosebea înfățișarea Lui de cea a fiilor oamenilor” (Isaia 42.14). Da, iată, Omul: „Om al durerii și obișnuit cu suferința, ca unul de la care îți întorceau fața; El era disprețuit și noi nu L-am băgat în seamă” (Isaia 53.3).

*Cu răni și spini pe frunte,
Tu, Doamne-ai suferit
Dureri nespuse de crunte
Și-ai fost batjocorit.
Cu ce-ai greșit Tu, Doamne,
Cu ce-ai fost vinovat,*

²³ În evanghelia după Matei 27.28 citim, tradus exact, despre o manta de culoare stacojie a unui soldat. În evanghelia după Marcu și după Ioan se spune „purpură”. Culoarea stacojie este culoarea sângelui, purpura este semnul demnității împărătești.

„Iată Omul!”

De ai răbdat Tu crucea

Și moartea ai gustat?

Ce răspuns primește Pilat? „Când L-au văzut preoții cei mai de seamă și slujitorii, au strigat, zicând: ‚Răstignește-L! Răstignește-L!’” (Ioan 19.6) Iarăși sunt conducătorii lui Israel și complicii lor, cei care înăbușă orice mișcare din popor. Însă Domnul a simțit în chip desăvârșit toate acestea. Aici s-a împlinit în mod deosebit cuvântul citat mereu din Psalmi: „Aștept compătimire, dar degeaba; aștept mângâietori, și nu găsesc nici unul” (Psalm 69.20).